

komst med Ministeriet, at det ikke har villet have det foreliggende Udkast § 2, saaledes som den her er bleven vedtagen. Der er jo et andet Punkt, hvorom der er Uoverensstemmelse tilføede, og det ærede Medlem vil vide, at da muligen Regjeringen kunde have faaet det Forslag, som det senere selv optog, da vilde den ikke have det; det er dermed givet, at, selv om det andet Punkt ikke havde ligget os imellem, havde det ikke været afgjort, at der vilde komme nogen Overenskomst tilføede. Jeg kan ved denne Leilighed heller ikke undlade at gøre en anden Betragtning gældende. Naar en saadan Forandring skulde indtræde i Grundloven af 1849, som vi Alle ere enige om at indrømme, at der maa finde Sted, saa kunde man jo dog virkelig vente, at den Regjering hvis sørgelige Hverv det blev at gjenneføre en saadan Forandring, tog saa meget Hensyn til det danske Folks Følelse, som det nogenlunde var muligt. Man kunde vente, at det ikke berørte denne Grundlov, om hvilken det dog maa vide, at den elskes af den større Deel af Folket, paa en strengere eller skarpere Maade, end det absolut var tvunget til, for at føre Sagen igjennem; men det har jo vist sig, at Ministeriet har været saa langt fra at være betænksomt eller omt med Hensyn hertil, at det netop har taget strengt, alvorligt og saarende fat paa Grundloven, da den skulde forandres. At Ministeriet nu har givet efter, hvilket man vil anføre som en Røes for Ministeriet, det kan jeg ikke ansee for nogen Røes. Regjeringen har gjort, hvad den kunde, for at betage os saa meget af vor Grundlov som muligt. At den ikke har kunnet gjøre Alt, hvad den vilde, deri ligger ikke nogen Røes. Men det er en Dadel imod den, at den har forsøgt at tage saa Meget; thi det viser, at den ikke har den Kjærlighed til Grundloven, som det danske Folk i dets store Fleertal har. Er det ikke ligeledes Tilfældet med Spørgsmaalet om Overgangsbestemmelsen fra den nærværende Tilstand til Heelstatsforfatningen? Maatte man ikke have været berettiget til at vente af et Ministerium, der var, saaledes som et dansk Ministerium burde være, at det vilde have tilbudt den danske Rigsdag at den Indflydelse, som det var muligt at kunne give den med Hensyn

til Føllesforfatningen, at det strax og aabent havde sagt: Mere eller større Indflydelse kunne vi ikke give den danske Rigsdag, men den tilbyde vi gjerne, og havde gjerne givet Mere, naar vi kunde have givet Mere? Men, har Regjeringen gjort dette? Naar Regjeringen strax, og ikke nu bagefter, da det var forfaldt, havde fremsat et Forslag, som dog lagde i den danske Rigsdags Haand at bestemme ved Lov, naar Forandringerne i Grundloven skulde træde i Kraft, saa kunde Regjeringen sige, den havde gjort dette; thi saa kunde den sige: Det var vor fulde Overbeviisning, at der ikke kunde gives Rigsdagen nogen større Ret; men, efterat den først har bortkastet et saadant Forslag og senere optaget det, og derved vist, at den har kunnet give Rigsdagen en saadan Ret, saa viser dette, at Ministeriet gjerne selv vil tage den Indflydelse bort fra den danske Rigsdag, som det kunde give den. Det er ingen Røes for det, at det bagefter kommer og tilbyder. Det er ingen Røes; thi Ministeriet havde ikke tilbudt, naar det ikke havde fundet sig drevet og tilskyndet af den danske Rigsdags Modstand til at gjøre det, og saa gjorde det det ikke engang, da det rette Tidspunct var dertil. Da Forsøget fra Regjeringens Side kunde lykkes, saa udsatte det det til et senere Stadium, da det var forfaldt. Dette viser, at det har været nødtvunget, at det har været imod Ministeriets Villie og Ønske at give den danske Rigsdag selv saa megen Ret, som det ifølge Forholdene nu selv indrømmer, at det kunde give den; dette er, jeg gjentager det, ikke nogen Røes for Ministeriet.

Røe: Maa jeg bede om Ordet for en personlig Bemærkning.

Formanden: Den ærede Rigsdagsmand har Ordet.

Røe: Jeg har ikke tillagt Ministeriet nogen Røes, fordi det afveg fra de Forandringer i Grundloven, som det først tilføjede; men jeg har kun erklæret, at denne Indrømmelse fra Ministeriets oprindelige Standpunct fortjente en Amerkjendelse, større end den, det har fundet hos os (Larm og Hosten). Maa jeg bede om Rolighed, saalænge jeg taler, eller maa jeg bede den ærede Formand om at tilveiebringe den for mig. — At Regjeringen fra